

Brev

03-02-109

til

Tidens Tegn.

Av

SVEN STOLPE.

Jag firade midsommar uppe i Malung — en avlägsen bygd i västra Dalarna, bekant över hela Sverige genom sine „skinnare”, tillverkarna av ett otal sorter förträffliga skinnvaror, av vilka jag själv med glädje använt både skinnvästar och bilrockar.

På kvällen samlades hela bygdens folk på „gammelgården”, hembygdsmuséet. Förr i världen var det alltid de två prästerna, som midsommarkvällen stod där och spelade fiol till folkdansarna ända fram till midnatt, då de anförde en procession från den resta midsommerstången till kyrkan. Nu hade en annan präst kommit, som icke spelar fiol, men som i stället äger andra talanger. Mitt under det glada dansandet kom han plötsligt rullande som ett hjul över backen i volt efter volt, och folket jublade . . .

Men jag ännar icke tala om hur vacker bilden var med de folkdräktsklädda ungdomarna som stormade kring midsommerstången. Jag vill i stället nämna, att i skaran fanns en rad utlänningar. Der fann norrmän och danskar, engelsmän och skottar och tyskar. Och sedan dansen en stund pågått, samlades skaran kring några unga män och kvinnor, som enkelt og realistisk började vittna om att de fått et nytt liv genom att ge si-

na liv til Gud. Det var fackföreningsfolk från Eskilstuna, studenter från Stockholm, lärarinnor från landsbygden och en ung engelsman.

Jag stod bredvid en känd svensk professor i botanik. Han var alldeles fascinerad. Hur var detta möjligt? Utan att någon reagerade, utan att någon på minsta sätt fann det onaturligt, utan att vare sig någon gammalreligiös protesterade eller någon hedning hånlog, stod här en samling Malungsbör ur alla samhällslager och lyssnade länge och väl och omständligt till de unga människornas berättelser om sine upplevelser. sedan de mött Gud . . .

Varefter dansen fortsatte . . .

Sådana scener hade icke varit tänkbara i Sverige för bara tio år sedan. Nu är det icke bara möjliga, de förekommer på allt flera ställen. Samtidigt med att världen i övrigt blir allt mera söndersliten och splittrad, växer i vårt folk fram ett samförstånd, en inbördes forståelse, en vilja till gemenskap, som är en ganska märklig företeelse i ett land, som för icke så länge sedan var uppdelat i de mångomtalade „två nationerna”.

När jag i kväll sitter gräpen av detta nya liv, som bryter sig fram i vårt land, har jag kom-

mit att tänka på Norge och mina vänner där samt på denne tidning. Jag är stolt över att vara medarbetare i Tidens Tegn. Vi har i Sverige både större och innehållsrikare tidningar. Men det är någonting särskit med Tidens Tegn, som alltid tiltalat mig. Tidningen är levande. De ledande svenska tidningarna är väldisponerade, ordentliga, prydliga. I Tidens Tegn har jag icke kunnat finne någon fast disposition. Ena dagen finner jag där knappast någon kulturartikel, men dagen därpå står där en ström av korta, eller flammmande artiklar i någon brännande kulturfråga. Jag vet aldrig själv, var jag skall finna mina egna artiklar i bladet — vore det i Sverige, skulle jag slå upp sidan sex, och förr fick månen ramla ner, än min artikel hade flyttats från tredje och fjärde spalten på denna sida. I Tidens Tegn kan den dyka upp egentligen var som helst med undantag av första och sista sidan, om jag minns rätt.

Men det är icke bara dessa behagliga överraskningar, dessa friskt improviserade ombrytningar och rubriksättningar som tiltalar mig. Det är också en annan och viktigare sak.

Det är någonting av midsomardagen i Malung i Tidens Tegn! Vi har så många enhetliga, kon-

Tidens Tegn Sren Stolpe

sekventa tidningar för övrigt i Norden. Vi har tidningar, där man dag efter dag kan iakttaga, hur ledarskribenten konsulterar partiet och dess program. Jag tror själv, att jag numera har en ganska orubblig och konsekvent politisk och kulturpolitisk uppfattning. Ändå tiltalas jag så starkt av det friska brusande livet i Tidens Tegns spalter. Jag tror på öppenhet och generositet, och jag har funnet dessa egenskaper i större mått i Tidens Tegn än i någon annan nordisk tidning. Jag har med spänning följt Rolf Thommessens arbete, sett hur hans tanke arbetat, och hur han steg för steg drivits fram till sin ståndpunkt. Grönlandsfrågan var för oss svenskar endast ett skådespel, icke en levande verklighet. Men det var ett skådespel som fascinerade — och skrämde — oss, ty skådespelet rörde sig om Nordens vara eller icke vara som en inbördes neutral politisk enhet. Jag blev lycklig, när jag för icke så länge sedan i en ledare i Tidens Tegn kunde finna, vilken tidningens definitiva ståndpunkt i denne fråga var. Åter hade den nordiska samförståndstanken vunnit en ny seger.

Jag kan tänka mig, att det existerar folk som beklagar sig över den bristande partibundenheten i